

Георги Андреев
Ветровитите хълмове

© Георги Андреев, автор, 2009 г.

© Людмил Веселинов, художник, 2009 г.

Книгоиздателска къща „Труд“

ISBN 954-528-891-3

Георги Андриев

Ветровитите хълмове

Разкази

Книгоиздателска къща **trud**
София, 2009

Любомир Левчев

Млади ветрове над хълми от старо приятелство

Тези редове са всъщност писмо до моя стар приятел и талантлив писател Георги Андреев. Написах ги по много причини, но преди всичко, защото вече знам как думите могат да отидат два пъти там, където аз не съм сигурен, че мога и веднъж.

Драги Георги,

Моята къща в Полковник Серафимово е накрая. От нея започва гората и една почти забравена пътека за към Габрица и Долно Фатово. Хълмовете не са ветровити като твоите. Отляво има пропасти. А отдясно изскачат едни чудни ягодови полянки, като твоите. Като гледаш от долу на горе, дивите ягоди святкат на слънцето като живи възленчета под зелена пепел. Ето такава неща е и твоята книга. Като че ли някой въздъхва и пепелта на разочарованието отлита, и лумва пак жар от страсти –

спомени, които са били мечти, мъдрости, които са били безумия. Подкупваш ме с чистосърдечността на възприятията си. Повечето хора вече са загубили тази реликтова дарба. Това е старото ни приятелство с нещата и явленията.

А бъдещето вече се разхожда като нудистка по Несебърския плаж.

Нашето приятелство беше повече от странно. С години не се срещаме, но се наблюдавахме, всеки от своята далечина. Живеехме живот, който не разрешаваше сантиментални видения и лирически отстъпления.

Затова неказаните думи са толкова много.

Само така си обяснявам твоята талантлива жажда да изповядваш разкази. Като че ли изпълняваш някакво завещание.

Ето, България се присъединява към Европейската общност. А ти, който идваш оттам, сякаш се присъединяваш към себе си. Търсиш изворите на началото, уж да пийнеш малко отлежала красота, а всъщност да се огледаш и да се запомниш.

Не трябва ли всички да направим това обръщение, преди да поемем глобалния път? Казват, че Лоренцо Медичи–Великолепния, когато видял какво е изобретил Гутенберг, измърморил неодобрително: „Книгите са

като виното – колкото са по-стари, толкова са по-хубави“.

Четейки новата ти книга, драги Георги, аз пък виждам приликата между виното и приятелството. С времето истинското става по-истинско, а сбърканото не става и за оцет.

Твоята нова книга има вкус на доброто старо приятелство.

Благодаря ти! И желая успех на разказите и на теб!

Ветровитите хълмове

С лавейка отвори вратата на луксозния автомобил. Лъхна я остър мирис на ново. Блясъкът и фината изработка на махагоновото табло грабнаха до заслепяване очите ѝ. Приведе се и седна на предната седалка. И като гълъби долетяха спомени, спомени...

* * *

С мъка изкачиха най-високия от хълмовете – момчето, което въртеше педалите още от равнината, и тя до него с късата си поличка. Захвърлиха раздрънкания велосипед и се проснаха на затоплената земя. Бяха само двамата. Когато си отдъхнаха, огледаха с възхищение Хълмовете. Най-големият превземаше погледа и криеше зад гърба си другите три, които лежаха малки и безлични до мощното му тяло. Приличаха на четири немирни момчета, които, откъснали се от планината, бяха успели да побегнат далече от майка си, но силите им стигнали досред полето, където кротко почиваха.

Появаше хладен ветрец. Младежът посегна да я целуне. Девојката рязко се отдръпна, въпреки че докато се движеше с велосипеда, тя, сгушила се в неговите объ-